

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.144 van 5 juni 2001
in de zaak A. 82.675/XIV-3173.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. LAUWERS,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
vermeende Pakistaanse nationaliteit, op 28 januari
1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen
van de beslissing van 8 december 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Neder-
landse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchte-
ling te erkennen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien regelmatig gewisselde memories van
antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het
koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere
procedureregeling inzake geschillen over beslissingen
betreffende de toegang tot het grondgebied, het ver-
blijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelin-
gen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1.

XXX, die beweert van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 16 september 1995 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 30 september 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, die de Pakistaanse nationaliteit bezit en beweert problemen te hebben omwille van zijn lidmaatschap van de 'Muttahida Quami Movement' (MQM), zou, via Turkije, op 16 september 1995 in België zijn aangekomen, waar hij de volgende dag een asielaanvraag indiende.

Omwille van zijn 'MQM'-activisme zou betrokkene begin oktober 1992 door aanhangers van de rivaliserende 'Haqiqi'-partij zijn ontvoerd, waarbij hij gedurende twee dagen zou zijn vastgehouden en mishandeld. Daarop zou hij naar Punjab zijn uitgeweken om in november 1994 naar Karachi terug te keren. Daar zou hij eind 1994-begin 1995 echter opnieuw zijn lastiggevallen door 'Haqiqi-aanhangers', die achteraf zelfs zijn winkel en woning in brand zouden hebben gestoken. Daarop zou betrokkene, in februari 1995, andermaal zijn uitgeweken naar Punjab, waar hij, naar aanleiding van een politie-inval bij zijn neef, Zawar Haider, echter zou hebben vernomen valselyk te worden beschuldigd van de moord op twee andere neven. Daarom zou hij Pakistan, uit vrees voor zijn leven, op 15 september 1995 zijn ontvlucht.

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal kan men nu, in het onderzoek ten gronde, tot de vaststelling komen dat er geen gegevens voorhanden zijn om aan betrokkene de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

Vooreerst dient erop gewezen dat er enige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas, daar hij, in de loop van zijn asielprocedure, niet altijd dezelfde vluchtmotieven aanhaalde (zo vermeldde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over de beschuldiging van moord of beide brandstichtingen) en er bovendien onsamenhangende verklaringen over aflegde. Zo gaf hij bijvoorbeeld vier verschillende ontvoeringsdata op (februari 1994 (Dienst Vreemdelingenzaken), september 1992 (dringend beroep), medio augustus 1992 (eerste interview ten gronde) en begin oktober 1992 (tweede interview ten gronde)), is het onduidelijk wanneer hij juist in Punjab is geweest (februari 1994-juli 1995 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus oktober 1992-juli/november 1994 en februari 1995-juli 1995 (ten gronde)) en blijft ook de aangehaalde beschuldiging van moord inconsistent (politie-inval respectievelijk in februari 1995 (dringend beroep) versus 1992 en maart-april 1995 (eerste interview ten gronde)); tijdens het tweede interview ten gronde legde betrokkene dezelfde verklaringen als in dringend beroep af, zij het na met de desbetreffende feiten te zijn geconfronteerd, daar hij aanvankelijk had verklaard dat zijn neef Zawar Haider nooit enig probleem had gekend). Bovendien kan betrokkene ook geen echte aanleiding voor zijn vlucht opgeven, hoewel hij immers reeds sinds februari 1995 voor zijn leven vreesde, wachtte hij nog tot september 1995

alvorens zijn land te verlaten en keerde hij in juli 1995 zelfs van Punjab naar Karachi terug, waar zijn problemen zich juist situeren en hij volop voor moord zou worden gezocht, wat toch vrij bevreemdend overkomt.

Daarnaast dient opgemerkt dat, zelfs indien nog geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkenes relaas, uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt (interne rapporten, e.d.), blijkt dat de huidige toestand in Karachi in geen enkel opzicht meer te vergelijken valt met die ten tijde van de ontvankelijkheidsbeslissing. Zo zetelde 'MQM' tot eind augustus 1998, samen met de 'Moslim League' van huidig premier Nawaz Sharif, in de provinciale Sindh-regering en wijst niets erop dat de coalitiebreuk enige gevolgen in de zin van de Conventie van Genève heeft gehad. De vrees die betrokkene naar aanleiding van de valse moordaanklacht tegen hem zou hebben, dient in de huidige omstandigheden dan ook te worden gerelativeerd. Hij kan immers in de gewijzigde omstandigheden geen gegronde redenen meer kan aanhalen waarom hij een partijdig of oneerlijk proces zou vrezen, temeer daar de aanklacht zelf geen politiek karakter heeft en betrokkene zelfs over een alibi beschikt (op het ogenblik van de vermeende misdaden (einde 1993-begin 1994 en april/mei 1994) verbleef hij in Punjab (van oktober 1992 tot november 1994)). Bovendien kan betrokkene ook geen enkel begin van bewijs aangaande de moordaanklacht voorleggen (geen 'First Information Report', geen 'Warrant of Arrest', geen contact met een advocaat, e.d.).

Verder dient ook aangehaald dat betrokkene zijn eventuele problemen met of angst voor de hem ongunstig gezinde 'Haqiqi'-aanhangers in Karachi nog steeds kan ontwijken door zich elders in de Sindh-provincie of Pakistan te vestigen, daar hij geen gegronde redenen kan aanhalen die een interne vlucht zouden uitsluiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (interne rapporten, e.d.) blijkt immers dat de door betrokkene dienaangaande aangehaalde vluchtmotieven eerder dienen gekaderd in de algemene situatie van een plaatselijke problematiek (interne strijd 'Haqiqi'-'MQM'), zonder dat deze evenwel dat lokale niveau overstijgt ('Haqiqi' is nauwelijks buiten bepaalde wijken van Karachi actief) en die in de huidige omstandigheden eveneens dient te worden gerelativeerd. Bovendien maakte betrokkene ook zelf tot tweemaal toe probleemloos (temeer daar hij, tengevolge van het feit in Lahore te zijn geboren en er te hebben gestudeerd, de Punjabi-taal machtig is) van het interne vluchtalternatief gebruik.

Tenslotte dient nog gesteld dat de door betrokkene voorgelegde documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag -m.n. zijn Pakistaanse identiteits-

kaart, zijn huwelijkscertificaat, zijn eigen geboortebewijs en dat van zijn dochter, en tal van medische getuigschriften - de appreciatie van zijn dossier niet kunnen wijzigen, daar eerstgenoemden enkel op zijn identiteit betrekking hebben, terwijl aangaande laatstgenoemden, mede in het kader van de onsamenhangende verklaringen die hij dienaangaande aflegde, de band tussen de bij betrokkene vastgestelde medische problemen en de door hem aangehaalde mishandeling niet is bewezen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dus dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt zijn land uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te hebben verlaten."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 14 oktober 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 8 december 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redenvoering :

"Overwegende dat appellant voorhoudt de Pakistaanse nationaliteit te bezitten; dat hij sedert 1985 lid is van de Muttahida Quami Movement (MQM) en in 1992 ontvoerd werd door rivaliserende Haqiqi-leden, twee dagen werd vastgehouden en zwaar mishandeld werd; dat hij hierop uitweek naar Punjab om in november 1994 naar Karachi terug te keren; dat hij er eind 1994-begin 1995 opnieuw werd lastiggevallen door Haqiqi-leden die zijn winkel en woning in brand staken; dat hij in februari 1995 opnieuw uitweek naar Punjab waar hij van zijn neef Zawar Haider vernam dat

hij valselijk beschuldigd werd voor de moord op twee neven; dat hij tenslotte besloot het land te verlaten om op 16 september 1995 in België toe te komen en er de volgende dag een asielaanvraag in te dienen,

Overwegende dat appellants asielaanvraag in hoofdzaak berust op voorgehouden problemen die hij ondervond tengevolge van zijn lidmaatschap van de MQM; dat hem, ter zitting gevraagd naar de voornaamste eisen van deze partij, appellant uitvoerig uitweidt over de discriminatie tussen rijken en armen, waarbij zijn partij dit onrecht wil wegwerken door gelijke kansen aan iedereen te geven; dat het enigszins verwonderlijk is dat appellant niet spreekt over de twee hoofdeisen van deze partij namelijk de Mohadjirs erkennen als vijfde officiële nationaliteit in Pakistan en afschaffing van het quotasysteem, ingevoerd in 1974, dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor Mohadjirs bemoeilijkt;

Overwegende dat de bestreden beslissing reeds terecht verwees naar onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen van appellant met betrekking tot zijn voorgehouden verblijven in Punjab; dat appellant ter zitting bevestigt dat hij van 1992 tot november 1994, onophoudelijk in Punjab verbleef; dat de Commissie evenwel vaststelt dat appellant zich op 4 maart 1993 persoonlijk een geboorteakte voor zijn dochter liet afleveren in Karachi; dat dergelijke vaststelling haaks staat op appellants verklaring volgens dewelke hij permanent in de provincie Punjab verbleef in de periode en dienvolgens de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast;

Overwegende dat appellant verklaart sedert februari 1995 gezocht te zijn voor moord op zijn twee neven; dat hij dienaangaande zelfs geen begin van bewijs kan neerleggen; dat hij immers ter zitting verklaart dat zijn naam in deze zaak in de kranten verscheen doch geen redelijke verklaring geeft waarom hij dit persartikel niet kan voorleggen; dat hij overigens tot september 1995 in Pakistan verbleef waarvan de laatste twee maanden in Karachi; dat dit laattijdig vertrek niet onmiddellijk verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging;

Overwegende dat appellant verklaart zwaar mishandeld te zijn geweest toen hij in 1992 ontvoerd werd door Haqiqi-leden; dat hij onder meer tengevolge van mishandeling van de geslachtsorganen impotent werd; dat hij een tiental dagen voor verzorging in een ziekenhuis van Karachi diende te worden opgenomen doch hier evenmin een begin van bewijs kan neerleggen; dat appellant een aantal medische attesten en radiografieën voorlegt van Belgische artsen; dat deze attesten en radiografieën geenszins een oorzakelijk verband aantonen tussen de voorgehouden mishandelingen en de vastgestelde letsels; dat het attest van Dr. Oboy van 4 december 1995 zelfs uitdrukkelijk stelt : 'Nous lui proposons ce traitement vu que la

mise au point n'a pas révélé des lésions organiques pouvant expliquer l'origine de son impuissance.'; dat appellant derhalve niet aantoonde dat de vastgestelde letsels hun oorsprong vinden in de voorgehouden feiten;

Overwegende dat appellant stelt nog steeds achtervolgd te worden door Haqiqi-leden; dat de bestreden beslissing reeds terecht verwees naar een redelijk vestigingsalternatief voor appellant in de provincie Punjab; dat appellant er immers geboren is en de Punjabi-taal machtig is; dat uit algemene informatie inderdaad blijkt dat de Haqiqi-leden enkel actief zijn in de grote steden van de provincie Sindh m.n. in Karachi en in mindere mate in Hyderabad en Sukkur; dat appellant immers voorhoudt probleemloos verbleven te hebben in de provincie Punjab;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn; dat hij in de mate van het mogelijke bewijzen dient aan te brengen teneinde zijn relaas te staven en een redelijk verklaring dient te geven bij het ontbreken hiervan; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, p. 53); dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het enig middel verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, (A), 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 doordat wordt besloten dat zijn aanvraag tot erkenning van het statuut van vluchteling manifest niet gegrond is omdat hij geen melding zou hebben gemaakt van elementen

waaruit zou blijken dat er, in zijn hoofde, ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, terwijl zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegronnd zijn van de redelijke vrees voor vervolging in zijn hoofde; dat in het tweede onderdeel van het enig middel wordt aangevoerd dat een grove appreciatiefout werd gemaakt, dat de omstandigheid dat hij gewacht heeft van zijn ontvoering in 1992 tot september 1995 om het land te verlaten niet van aard is om de gegronde vrees voor vervolging af te zwakken of op de helling te zetten, dat het niet meer dan redelijk is dat hij eerst gehoopt heeft op het einde van de vijandelijkheid, dat toen hij vaststelde dat de vijandelijkheden, niet ophielden, hij heeft beslist het land te verlaten, dat het verwijt dat hij gedurende zeven jaar geen problemen zou hebben ondervonden niet gegronnd is, dat hij wel degelijk in februari 1995 opnieuw werd lastiggevallen door de Haqiqi-leden die zijn winkel en woning in brand staken, dat hij zich op verschillende plaatsen heeft verstopt, dat dit gedrag, volgehouden gedurende al die jaren, niet van aard is om de gegronde vrees voor vervolging te relativiseren, maar ze integendeel verder staakt;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het enig middel niet ontvankelijk is in zoverre het de beoordeling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van de feitelijke toedracht van de zaak en van de bewijskracht van de door verzoeker afgelegde verklaringen betwist, dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen, dat deze zowel in rechte als in feite uitgebreid werd gemotiveerd, dat waar verzoeker de vastgestelde laattijdigheid van zijn vertrek betwist, hij geenszins de overige vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen (onder meer betreffende het intern vluchtalternatief) aanvecht, overwegingen die op zich volstaan om te besluiten tot de afwijzing van zijn aanvraag;

2.3.1. Overwegende dat artikel 52, § 1, 7° van voormelde wet 15 december 1980 toelaat een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling onontvankelijk te verklaren wanneer ze kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat de verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat haar aanvraag met toepassing van deze bepaling kennelijk ongegrond werd verklaard; dat haar aanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 29 september 1995 ontvankelijk werd verklaard; dat de bestreden beslissing werd genomen tijdens het onderzoek naar de gegrondheid van deze aanvraag; dat het eerste onderdeel niet dienstig wordt aangevoerd;

2.3.2. Overwegende dat het in beginsel de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekomt in laatste aanleg te oordelen of de vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging kan hebben; dat haar appreciatie die naangaande door de Raad van State slechts als onrechtmatig kan worden aangemerkt indien de concrete gegevens van de zaak doen blijken dat die appreciatie in strijd met wat in de beslissing wordt aangevoerd kennelijk onredelijk is; dat in het licht van de talrijke door haar gedane vaststellingen -gebrekkige kennis van verzoeker omtrent de voornaamste eisen van zijn partij, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de voorgehouden verblijven in Punjab, geen begin van bewijs van de opsporing wegens moord, laattijdig vertrek uit het land van herkomst, bestaan van een

redelijk binnenlands vestigingsalternatief- bezwaarlijk kan staande worden gehouden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kennelijk onredelijk is geweest toen ze verzoekers aanvraag verwierp; dat verzoeker in wezen enkel de beoordeling in verband met het zogezegd laattijdig vertrek bekritiseert; dat in navolging van de Commissaris-generaal, ook de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het vertrek van betrokkene in september 1995 terwijl hij al sinds februari 1995 voor zijn leven vreesde onverenigbaar achtte met de voorgehouden vrees voor vervolging; dat de bestreden beslissing onmiskenbaar voldoende geschraagd is door de overige motieven zodat de ondeugdelijkheid van deze beweegreden op zichzelf niet tot vernietiging van de aangevochten beslissing kan leiden; dat in tegenstelling tot wat verzoeker meent te lezen, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen overigens niet de periode sinds de beweerde ontvoering in 1992, doch enkel de periode sinds februari 1995 beoogt; dat het tweede onderdeel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-duizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, uitgesproken in openbare
terechtzing, op **KEYBOARD** (vijf juni tweeduizendeen,
door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.

)